

שקרים גדולים ואנשים קטנים

מאיר ליפשיץ

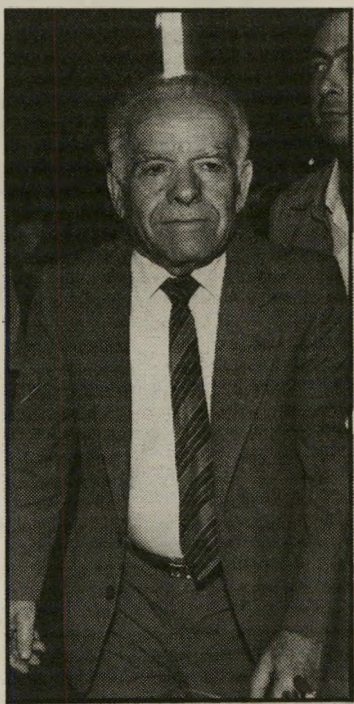
לאחר מכן. "ליחששים מלוכלכים" הוא הצהיר לגבי ההתרועות על בישול. תכנית הבחירות" והוציא את הכלכלה לאוויר העולם. "לא ננהל מו"מ בטרם מיגור האינתיפאדה" התחייב בפני מרכז המפלגה — וקיבל לשייח את שליחו של אבו עימאר.

אובססיות שמיר לכסאו, בתוספת האמונה הלוהטת בייחודו כאחרון הלוחמים על ארץ ישראל וירושלים, מביאה אותו לשתף פעולה רווקא עם מנהיגי השמאלנים. מנקודת מבטו, ארנס, לוי ושרון מסוכנים הרבה יותר מפירס ורבינו. שלושת החרותניקים יכולים לבוא במקומו, המערכניקים נמצאים במגרש שונה לחלוטין. זו הסיבה שאת רבין הוא מקרב ואת פרוו הוא מתעב. לכן פרס מקבל צ'ק פתוח לפעול בכלכלה כמו גם במישור יחסי-החזק, בעוד שארנס מושפל בסתר ובגלוי, מוערך בדיוק כפי שלוי נאהב, ומוזמן להתייעצויות פנימיות רק אחרי שהכל כבר גמור.

אמרנו שקר, וצינו את דבק המגע השיל-טוני שמחזיק ביחד שמאל וימין, לתועלת שמיר. תוצאות שני אלה הביאו להתמוטטות רעיון הדמוקרטיה. אין יותר דיונים מפלגתיים על בסיס רעיוני. ישיבות הסיעה נראות כמו תזמורת בצורת — הפה נע אבל המוסיקה באה מתקליט מוחבא ברקע. הממשלה נמנעת מלעסוק בבעיות השעה ומסתפקת בשמיעת סקירות מיד שניה. אפילו הקאבינט נהפך לבדיחה גרועה כאשר ההחלטות בעצם נקי בעת עוד בלישכה.

בנושאים המהותיים ביותר לקיום המדינה קובע אדם אחד, או לכל היותר שלושה. אין ניירות עמדה, דיון והצבעה. הכל מתגנז לשימיר, שאו לא מחליט, או רוחה הכרעה לעתיד, או במקרה הגרוע — מכתב את דעתו הפרטית.

או שיהיה כריא ויחלים במהרה מניתוח השבר אותו עבר. שיחורו הביתה בשלום. ושישאר שם. אל דאגה, לא אלמן ישראל. נמצא לו מחליף הולם. אולי מה שהוא ידע לקלקל יורשו עוד יצליח לתקן.

— יבוצע. (תמיד ממקור אנונימי: מקורבי ראשיה-הממשלה, "לשכת ראשיה-הממשלה"). אם מוכרחים לעשות קואליציות עם גדולי התבוסתנים למען חזקת רגלי מתחריו במי חנה הלאומי — קדימה לעבודה.

— לא נברר עם אש"ף — כשהוא מדבר עם אנשי אש"ף. "לא ננהל מו"מ עם אש"ף" — כשהוא מדבר עם אנשי אש"ף. "לשכת ראשיה-הממשלה" — כשהוא מדבר עם אנשי אש"ף. "לשכת ראשיה-הממשלה" — כשהוא מדבר עם אנשי אש"ף.

מה, להרים איזה פרוייקט לאומי מרשים, אפשר היה לסלוח להם על השחתת המידות השילטוניות. לו חל שיפור כלשהו באחד מת" חומי חיינו כאן, אולי היה יוצא מתוק מעץ. האסון הוא, שמצד אחד מתחוללות כל הנורמות של מימשל תקין בחברה דמוקרטית, ומצד שני נהרסות כל הרקמות החיוניות. המניה הישראלית נופלת כבורסה העולמית והמקומית, ואפילו הברוקר לא עושה מזה רווחים.

ממשלת האחדות עומדת על שתי רגליים צולעות; השקר — כלפי פנים וחוץ, ואחוות גונבי הסוסים הממלכתיים. הם משקרים אותנו כמו משוגעים. הם מרמים את העם בלי להניד עפעף. הם אפילו כבר לא מתביישים להיתפס עם היר בתוך הקופה (וכאן לא מדובר בלא-יוצאחים עלובים, כמו השרים דרעי וצור, שאינם מסוגלים להעביר כמה שקלים למקורבים מבלי שייחשפו ברבים).

השקר הפך לכלי עבודה. מי שאומר אמת נחשב לחריג, למשוגע. פרס מספר סיפורי סבתא על אחויו אינפליציה, צימצום האבטלה וצמיחת הכלכלה. רבין חיסל בפה את ה-אינתיפאדה ואח"כ חזר בו, ושוב שינה רעתו, והפך אותה 180 מעלות: לגבי אש"ף, ומצ" ריים, ופתרון כזה ואחר. ושמיר, הוא בהחלט זכאי לאות הצטיינות מיוחד בנושא. "מותר לשקר למען ארץ ישראל" הוא צוטט, ולא טרח להכחיש. "מותר לשקר למען השכט" צריכה להיות הכרזה שתעטר את פתח לישכה ראשיה-הממשלה.

כי ר"מ פשוט איבד את היכולת להבחין בין טוב ובין רע. הוא חי לו בעולם צללים דמיוני בו מככב יצחק שמיר כשומר החומות האמיתי. כמו דיו יזהרו כל פולש וצר. בנופו הקטן והשרירי יבלום את האויב הערבי. בו תלוי הכל, רק הוא יכול. לכן חובה עליו להישאר בשלטון. בכל מחיר ובכל תנאי. עכשיו, מחר, ובעשור הבא. החיים הממשיים מתחילים בגיל שמונים.

ולכן אין פסול בשימוש בכל אמצעי פסול. אם צריך ללכלך שותפים למפלגה ולדיעה

ברוכים הבאים ליריד ההבלים. קבלו נא במחאות כפיים סוערות את אוסף הליצנים משמאל ומימין. הבה נחגוג בצוותא את יום ההולדת השני לאינתיפאדה. בואו ונרים כו" סית לחיי ממשלת מדינת הגמרים. כמורח אירופה מתחוללת מהפכה בסדרי עולם. מישטרים אכסולוטיים קורסים אחד אחר השני. ההמונים יוצאים לרחובות ולכיכרות הערים ודורשים חופש, דמוקרטיה וביטוי לאומי. בארץ הקודש, לעומת זאת, הכל הפוך. משלטון נחארי בעונו עוברים לשיטת מימשל טוטאלטרית ויהירה. במשך פחות משנה בוטלה כאן בפועל הרמוקרטיה והוכרזה מלכות-ייצחק-השנייה.

ולא שיש לנו דבר נגד מלכים, נסיכים וסריסים. זה דרוקא נהמד, כל המישחק עם כתר ושרביט וחוקי ירושה מסובכים. גם במערב קיימות מדינות לאי מעטות המעניקות למנהיג הנבחר כוח ארי כיד. נשיא צרפת, למשל, הוא בעצם קיסר קטן. האורח הראשון של ארה"ב מקבל סמכויות מופלגות. הכל ככפוף לכללי המישחק הדמוקרטי, בהתאם לחוקה ולמסורת הנהוגים במדינה. כחלק מרצון האוכלוסיה וההסכמה הלאומית הרחבה.

אבל אצלנו הרי טרם הוחלט על ביטול השיטה הפרלמנטרית הישנה וכינון הרפובליקה הישראלית החדשה. פה רעיון מחויבים כולם לשמור אמונים למתכונת השילטונית הקבועה בחוק יסוד הממשלה, ולפעול בצ' מדינות מלאה אליה.

בתאוריה אכן כך צריכה היתה לעבוד המערכת. במציאות הנוכחית הצליחה חבורה קטנה של פוליטיקאים ופקידים לעשות כמי דינה ככל העולה על רוחה. למרבה הצער מדובר בקומץ מצומצם של אנשים די טגנים שאינם מצוידים בכלים המתאימים לנצל את הסיטואציה לשם הגשמת רעיונותיהם הפר-ליטיים. אם לפחות היו מצליחים להזיז דבר

אילנה אדם

אינתיפאדה כביזנס

כיצד הפכה האינתיפאדה להיות ביונס לא נורמלי וכראי ביותר, למתוחכמים יהודים מסוימים מאור. סיכום השנתיים שהלפו יזכיה שיש אנשים שזכו למוניטין, פידוס, כותרות, ראיונות, עבודה וכסף, כצופר נלווה בקנה מידה שלא היו זוכים לו לעולם בתחרות חופשית רגילה, ללא האינתיפאדה.

הענין מתחיל בראיון שנתן בנה של שול" מית אלוני לטד קופל בתכנית היוקרתית "גייט לייז" באן.בי.סי. בה הטיף מחוף לחוף למרי עם. בנה האחר (או אולי אותו אחר) זכה להצגת עבודותיו הראשוניות במועדון ר"ץ בבוגרשוב, ומיד לכיסוי לקניי ומקפי של כמה מבקרים מוויסים מקצועית לכריתת "אמנינו" כאמני צמרת.

צלי רשף לבטח נהנה ממוניטין שאסור באורח מקצועי ע"י לשכת העו"ד, ואבשלום וילן נהנה מכתרות שלוחמים טובים ממנו וכמותו לא זכו להן. משפטן בינוני ומטה כמשה הגנבי וזכה לפרשנויות עורב חדש. פרופ' יער, שטרנהל, ועוד כמה אדונים הצ'

מתפכחים לאט ובאונס, פוקחים אנשי מור סר ורגשי אנוש נעלים עיניהם אל מול מציאת מבעייתה בה החזון של "מרי עם" מתורגם למחיר דולרי עבור גוויה, מחיר דולרי עבור פציעה, עובר דולרי עבור פינוע, אותו משלם אש"ף למבצעים כמו לבני משפחותיהם.

פוקחים עיניים כמול אספסוף פריי מיטיבי ברובו שמשחק אותה. "דמוקטיה" בר חוכות השמאל הישראלי אך חי אותה על-פי עקרונות המידבר החומייניסטיים. אובדו התמימות הוא לבטח תהליך מכאיב לכנים שבהם אך מעורר שאלה קשה, מה גובה המחיר שצריך לשלם עם ישראל עד שיחול תהליך התפכחות שכזה המתחיל בהתקלות ככיכר, עובר דולרי עבור מטע'צלב עצמי ומבנה בתקשורת, ונגמר בקומץ פנאטים שהופכים להיות ערבים דוברי עברית. צר על התמימים, אך חורה לי מאוד

246

עד ל-9.12.89, יום השנה השני לפרוץ האינתיפאדה, מצאו את מותם האלים 246 ערבים ויהודים, נשים וגברים לפי הפירוט הבא:
● 194 ערבים נורו, נדקרו ונשרפו למוות בידי אחיהם.
● 52 יהודים, חיילים ואזרחים, נרצחו בפעולות איבה.

כיון מי שימלא את החלל התיקשורתית שיצר.

ומה היה עושה צוקרי-פושקע בלא קציעות? מי היה שומע עליו? ואיזה אימרי שפר היה מעניק לנו יוסי בלעריה, ועל איזה נושא אורחו היתה מסתערת שולמית אלוני ברגי זנותה הבלתי מנוצחת, וביכולת המרון ה-אינסופית שלה, בארצות-הברית ובישראל?

כאמור, אינתיפאדה הנה ביונס לא נורמלי. ליהודים. האינתיפאדה סיפקה לאנשים רבים במה ציבורית, מנוף לקידום קאריירה בינונית (אם בכלל) ואפילו פרנסה. חלק הגיע לתודעה הציבורית ולסלונים שאליהם לעולם לא היה מוזמן, בזכות הטרמפ הפוליטי שתפס בזמן הנכון. הגיע הזמן להיות ריאליים, ולאפשר להם להתפרנס מן האמת — שלנו.

ליחו להעביר. קלזו אפ" תקשורתית ממגרלי השן האקדמיים.

ללא האינתיפאדה היתה סי כוכה במור עדונים סוג ז' וחווה היתה אוכלת גריים משופרים או מושחמים כתנור. המסר. הענקי של נורית היה נשאר משהו בלבנה לטובת כלונ.

מנשה רז המודיע בהטעמה מודגשת את אשר מוסרים "מקורות ערבים", במטרה לאון את שמיעתו של הישראלי היושב מול המסך והמאמין במקרה לדובר צה"ל, היה נשאר באוסף בדיחות גובה אזור החלציים. יעל חן ורפיק חלבי היו עדיין מתלבטים בקאריירות חסרות יוקרה. שלא להזכיר את החיסרון הכולל של מצנע על מסכינו ומסכי הרשתות הזרות, שמאו לכתו נדמה שצה"ל פשוט אול,